

Kristen enhet och ekumenik - Del 4: Dialog eller förkunnelse, Barnskapet hos Gud

[Spara som PDF](#)

Nedan kan du lyssna till en inspelning som har samma budskap som denna text. Inspe­lningen härstammar från ett radioprogram som jag sände i Alingsås närradio 2007

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen (mp3).

Alla bibelcitater är tagna från Svenska Folkbibeln om inget annat anges.

Innehåll

- [Inledning](#)
 - [Dialog kan leda till avfall](#)
 - [Kyrkorna Världsråd och dialog med andra religioner](#)
 - [Dialogens teologi](#)
 - [Dialog med det ockulta](#)
 - [Dialog bland topparna](#)
 - [Dialog med Katolska kyrkan](#)
 - [Guds väg är inte enhetens väg, Guds väg heter Jesus](#)
 - [Barnskapet hos Gud](#)
 - [Vilka är Guds barn?](#)
 - [Lita på Pappa!](#)
 - [Vaka över ditt barnskap!](#)
 - [Avslutning](#)
-

Inledning

Det här programmet är det fjärde i raden av fem program där jag resonerar kring *kristen enhet och ekumenik*. Rubriken den här gången är *Dialog eller förkunnelse*, och jag tänker här resonera kring vad *dialog* med oliktroende leder till och om vad som är Guds vilja när det gäller sådan dialog. I programmets sista del presenterar jag det fantastiska *barnskap som vi kan få hos Gud* när vi överlåter våra liv till

Jesus Kristus som vår frälsare. Detta barnskap är något av det dyraste vi får som kristna, och just därför attackeras det jämt och ständigt med alla möjliga olika villfarelser och påhitt. Det finns nämligen en ond makt som Bibeln kallar satan som mycket målmedvetet vill beröva oss detta barnskap.

Dialog kan leda till avfall

Först skall jag dela några tankar med er kring vad *dialog* innebär inom arbetet med kristen enhet och ekumenik. När det gäller ekumenik, så är ju just *dialog* själva grunden till att man skall komma någon vart med enheten. Förutsättningen för enhet är att hitta någon slags minsta gemensamma nämnare, och sedan därifrån – via dialog – försöka att bygga en mer och mer gemensam tro och kyrka. Målet för ekumeniken är i slutänden en enda stor "superkyrka" i vilken alla skall kunna samlas, det ser vi t.ex. i Kyrkornas Världsråds agenda, och så klart det samma även hos Katolska kyrkan. Men för att komma dit måste man alltså gå vägen via *dialog* för att jämna ut alla de konfessionella motsatserna. Här måste jag än en gång citera David Hedegårds bok *Ekumenismen och Bibel*:

"Den teologiska **liberaliseringen** är en av de viktigaste förutsättningarna för den ekumeniska rörelsens tillkomst."

Ordet *liberalisering* betyder *att avreglera, att göra friare*. Skall man inom kristenheten komma till enhet i tron, så innebär det defacto att åtminstone någon eller några måste göra avkall på det som i den egna tron är stötande för de andra, man måste *liberalisera* sin tro. Det handlar i så fall om att vara olydig gentemot sin övertygelse, att lämna sådant som man tidigare uppfattat som Guds bud och förhållningsregler. Och för att komma fram till detta krävs alltså *dialog*. En del går på liberaliseringens väg med största glädje, och liknar då dem som vi kan läsa om i psalm 2 i Psaltaren i GT:

"Låt oss slita sönder deras band och kasta av oss repen."

Här kan man då ställa sig en fråga: vill då **Gud** att vi skall ha *dialog* för att uppnå denna enhet – som ju kräver en *liberalisering* av budskapet? Nu kanske du tänker så här: "men det ju kan vara nyttigt med dialog ifall någon har brister i sin teologi, för då kan ju dessa brister rättas till. Vi kan rätta till dem." Men då tycker jag att vi är inne på ett annat område. Då pratar vi ju egentligen om evangelisation och mission, precis så som evangeliska kyrkor gör i t.ex. ortodoxa länder som Grekland. Att man kanske vinner en och en genom samtal, undervisning och

vittnesbörd. I det här programmet fokuserar jag på dialog som en del i ett ekumeniskt arbete för att nå fram till enhet mellan alla kyrkor och samfund. Och i detta fall handlar det om ett utbyte av tankar och ett givande och tagande. Är då en sådan dialog önskvärd från Guds sida? Är det en Biblisk väg? Det är frågan!

Ett bra svar kan vi **inte** vänta oss att få från de ekumeniska organisationerna som Sveriges Kristna Råd och Kyrkornas Världsråd, det hoppas jag att jag gjorde klart för er i förra programmet. Det är endast i Bibeln vi kan få svar på Guds åsikt i olika frågor. Har vi upplevt ett svar från Gud på ett annat sätt, så måste vi få detta svar bekräftat av Bibeln, annars håller inte svaret måttet. Ett av de tydligaste Bibelställen som talar om dialogens vara eller icke vara är Romarbrevet 16:17-18 i NT:

"Jag uppmanar er, bröder, att ge akt på dem som vållar splittring och kan bli er till fall, i strid mot den lära som ni har fått undervisning i.

Vänd er bort från dem."

Alltså, om vi upplever att någon bland de kristna har en lära som är "i strid med den lära" som apostlarna förmedlade, ? skall vi då inleda dialog med en sådan person? Nej, vi skall **vända oss bort** ifrån dem, skrev Paulus. Det är uppenbarligen inte vår sak att tillrättavisa personer i ett sådant läge. I profeten Jesajas bok 30:21 i GT så ser vi att Gud kommer att försöka vägleda den som går fel:

"Och vare sig du viker av åt höger eller vänster, så skall dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: 'Här är vägen, gå på den.' "

En sådan här vägledning från Gud förutsätter förstås att man är villig att låta sig ledas av Gud, och att man lever så nära Gud att man kan uppfatta hans Andes tilltal. Och det här förutsätter också att det är sanningen som man prioriterar, annars kommer detta att misslyckas. Förhåller det sig inte på detta sätt så kan det vara så att Gud vill något helt annat för en sådan person. Det ser vi ganska tydligt i t.ex. i 2:a Tessalonikerbrevet 2:10-11:

"de tog inte emot sanningen och älskade den, så att de kunde bli frälsta. Därför **sänder Gud en kraftig villfarelse över dem** så att de tror på lögnen och blir dömda, alla dessa som inte har trott på sanningen utan njutit av orättfärdigheten"

Gud vill ge oss en kärlek till sanningen, men tar vi inte emot den, så låter Gud istället villfarelser få makt över oss. Detta leder till en dom över våra liv, och i bästa fall leder denna dom till en omvändelse från oviljan att lyda Gud och hans Ord. I Galaterbrevet 1:8-9 kan vi se att om man predikar ett felaktigt evangelium så är man under en förbannelse:

"om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er **i strid** med vad vi har predikat, så skall han vara under **förbannelse**."

Av det här kan man då dra den slutsatsen att Gud **inte** vill dialog i alla lägen. Vi kan från andra Bibelord (som jag kommer till senare) också förstå att det kan vara en risk för oss själva att ha dialog med dem som har ett annat budskap eller en annan religion. Det kan leda till avfall. Det finns flera sådana talande exempel i vår tid bland flera av våra kyrko- och samfundsledare. I dialogen riskerar man att tappa bort barnskapet hos Gud och troheten till hans Ord. Troslivet med Gud är ju inget man egentligen kan sitta och förhandla om. Man kan inte intellektualisera eller mystificera gemenskapen med Gud. Det är ju en relation som är som relationen mellan ett barn och barnets mamma och pappa.

Kyrkorna Världsråd och dialog med andra religioner

Nu är det tyvärr så att den dialog som ekumenikens företrädare så gärna sysslar med inte enbart innefattar dialog mellan olika kristna samfund och kyrkor. Redan i början av 1900-talet började ekumenikens apostlar lägga grunden för en så pass *liberaliserad* kristendom att det sedan skulle bli möjligt för *dialog med **andra** religioner*.

I en tidig rapport från Kyrkornas Världsråd, som bl.a. handlar om hur mission skall bedrivas, fastställde man följande:

"**Dialog** är i vår tid ofta en effektiv evangelisationsform"

New Delhi Report, s. 84

Det kan låta fint med dialog på det här sättet, och kanske vi lätt tänker att man här menar ett samtal mellan en kristen och en icke-kristen som skall leda den icke-kristna till den kristna tron. Men så menar inte Kyrkornas Världsråd. Vad de egentligen menar framkommer i ett annat dokument om ekumenisk dialog:

"All dialog innebär **utbyte**, ömsesidighet, där man å ena sidan talar och framlägger sin mening och å andra sidan lyssnar och **tar emot**"

Ecumenical Review, okt 1967, s. 469 f.

Vidare säger Kyrkornas Världsråd om folk med annan tro än den kristna, att *Kristus inte bara talar till dem via oss, utan även att Kristus talar till oss via dem*. Alltså menar Kyrkornas Världsråd att de kristna i sin evangelisation inte bara skall presentera Bibelns frälsande budskap utan även ta till sig andliga lärdomar från de andra religionerna. Och detta skall man alltså göra i dialogens form. Det här är ganska långt bort ifrån vad Bibeln säger, att kunskapen om Jesus och överlåtelsen till honom är enda vägen till Gud, allt annat är "onda andars läror" enligt Bibeln (1 Tim 4:1). Eftersom både Gamla och Nya testamentet betraktar de hedniska religionerna med den djupaste avsky, kan inte en dialog med dessa religioner vara möjlig. I GT ser vi hur Gud varnar sitt folk för de andra religionerna eftersom de lätt kan bli en snara om foten om vi börjar kompromissa. I 2:a Moseboken 34 vers 12 och 15 står det:

"Tag dig till vara för att sluta förbund med invånarna i det land dit du kommer, så att de inte blir till **en snara för dig**... Du skall inte sluta något förbund med invånarna i landet, eftersom de trolöst håller sig till sina gudar och offrar åt dem. När de då inbjuder dig **kommer du** att äta av **deras offer**."

Vi kan inte heller läsa i Bibeln att apostlarna hade någon dialog med hedningarna. Den urkristna förkunnelsegärningen var en *monolog*. Ordet *förkunna* betyder ursprungligen att ropa ut ett budskap som man fått från en överordnad. När man ropar ut detta tillkännagivande är man en s.k. *härold*, en *budbärare*. I ett sådant fall kan man **inte** förhandla eller inleda någon dialog, det vore ju att gå utanför sina befogenheter. Apostlarna hade blivit fullkomligt förfärade om de hade vetat vad man säger i de ekumeniska kretsarna idag eftersom det man där avser med dialog uteslutande leder till *synkretism*, alltså religionsblandning. Så den här första avdelningen i programmet vill jag summera så här, att dialog i den mening vi resonerat om här, uteslutande leder till ett korrumperat, urvattnat och icke-frälsande evangelium. I det ekumeniska arbetet lägger man nödvändigheten av omvändelse och pånyttfödelse åt sidan. Man slarvar bort hela innebörden av Kristi död på korset. Den kristna tron blir till slut bara en fin kultur och Jesus blir en fin förebild som inte är finare än t.ex. Buddha. Och detta kan definitivt inte vara Guds vilja. Nu skall vi lyssna till en sång som lyfter fram detta allvar.

Dialogens teologi

Jag skall också säga något om det som vi skulle kunna kalla för *dialogens teologi*. I mitten av sextiotalet började en helt ny teologi för världsmissionen ta form i Kyrkornas Världsråds regi. Denna nya teologi förs nu fram på ett förrädiskt sätt där man hänvisar till Guds *allkärlek* till alla människor men där man samtidigt sätter Guds Ord ur spel. I korthet säger man:

- att alla människor är skapade till Guds avbild - vilket ju är sant.
- att alla människor är Guds barn, han är en Far för alla människor - vilket ju **inte** är sant eftersom det endast är de som **tar emot** Jesus och **tror på** honom som den han är som får rätten att bli Guds barn. Den som blir frälst adopteras in i Guds familj enligt Bibeln. Det skall vi titta mer på lite senare.
- vidare säger denna teologi att Jesus dött för alla människor - vilket är en sanning med modifikation eftersom vi endast kan tillräkna oss Jesu seger på korset genom syndabekännelse, omvändelse och ett erkännande av Jesus som den han är: vår Herre och Gud.
- konsekvensen av resonemanget i denna nya missionsteologi som bl.a. Kyrkornas Världsråd gett oss, blir då att det inte behövs någon omvändelse eller pånyttfödelse. Människor kan stanna kvar i sina egna religioner.

Jag skall ta ett citat som är typiskt för hur de missionsteologiska idéerna har utvecklats inom Kyrkornas Världsråd från 60-talet och framåt. Det är hämtat från en skrift från 1961 av Carl Gustaf Diehl som heter *Kristendomens möte med religionerna*. Denne Carl Gustaf hade verkat som missionär i Indien och blev med tiden insatt som biskop i en Luthersk kyrka i Indien. Han var även missionsdirektor för Svenska Kyrkans Mission och docent i religionshistoria i Lund. Så här skrev han:

"När kyrkan kommer till de icke-kristna religionerna, så erbjuder den inte i första hand en ny lära... Den kommer inte för att göra folk till kristna utan för att tala om att de [redan] är kristna. Genom försoningen är de Guds människor och föremål för hans kärlek."

Carl Gustaf Diehl menade alltså att det inte behövs någon omvändelse eller pånyttfödelse. Alla är Guds barn. Det är bara kunskapen om detta som saknas. Förstår du vilket avfall detta är från Guds Ord, Bibeln?! Det invagar människor i en helt falsk tro som inte kan leda dem till det eviga livet med Gud. Men trots dessa allvarliga konsekvenser är denna teologi den nu gällande teologin inom stora delar av den ekumeniska rörelsen, och som jag nämnde i förra programmet

är bl.a. Sveriges Kristna Råd en av de mest drivande rörelserna för denna avfallna teologi. Den har idag även trängt sig in i många samfund och kyrkor.

Bl.a. dyker denna avfallna teologi upp i den idag så populära rörelsen som har det lite underliga namnet *Emerging Church*, vilket ungefär betyder *den uppåtstigande kyrkan* eller *den spirande kyrkan* kanske man kan översätta det här till. Det är en rörelse som har ett slags *pågående ekumeniskt samtal om kristen tro*. T.o.m. Hemmets vän och Marcus förlag säljer många böcker som hör hemma i den här rörelsen, och man verkar vara helt blind för rörelsens förrådiska budskap. Rörelsens mest kända pastor och författare är Brian McLaren, och han säger t.ex. så här, fritt översatt från engelskan:

"när vi gör folk lärjungar, så är det inte alltid nödvändigt att vi gör dem till medlemmar i den kristna religionen, de kan lika väl bli kvar i sina egna sammanhang som t.ex. buddhismen eller hinduismen".

A Generous Orthodoxy, s. 260, 262, 264

Inom Emerging Church-rörelsen menar man att vi måste hitta nya vägar för kristen tro, Bibeln kan vi lägga åt sidan, och genom dialog och nya metoder kan vi istället närma oss den *post-moderna människan* och de andra religionerna. Det viktiga tycks vara att gemensamt utveckla nya former för Gudsdyrkan som tilltalar så många som möjligt, kanske rent av en världsreligion som passar alla.

Det här är endast ytterligare ett exempel på en avfallen kristenhet där omvändelse och pånyttfödelse via Jesu Kristi kors har lämnats åt sidan. Man har övergett troheten till Gud och hans Ord och på den vägen finner de avfallna allt fler vänner. Det är utmed avfallets väg som ekumeniken byggs. Tillsammans bygger man ett nytt Babels torn där Gud lämnas utanför.

Dialog med det ockulta

Nu är det inte bara så att denna avfallets dialog förs mellan samfund, kyrkor och andra religioner, den förs även med ockulta grupperingar. Vi kan se ett varnande exempel i det som kallas Brommadiologen som pastor Harry Månsus var med och startade. Tanken med Brommadiologen var att vinna ockulta New Age-anhängare via dialog. Men vad har det lett till? Jo, till **avfall!** I dag har Harry Månsus själv en minst sagt avfallen inställning till det ockulta. Det finns många exempel på det, men jag skall ge ett här. Under en föreläsningsdag år 2005 som hade rubriken "Andlighet tar gestalt" så medverkade Harry Månsus. Samtidigt fanns där två ungdomar som undervisade om yoga. I det sammanhanget kommenterade Harry

Månsus deras undervisning med att "Yoga är en gåva från Gud". Det är ett mycket allvarligt uttalande från en pastor om en ockult företeelse som ofta leder till svår bundenhet. Läs mer om konferenser med direkt New age-innehåll som Brommadiologen anordnat på senare tid i dokumentet "[New age och Kyrkan](#)".

Här måste vi läsa från profeten Jesajas bok 2:6 i GT, där ser vi att Gud tar sin välsignelse ifrån oss ifall vi blandar in något från de österländska religionerna:

"Du har förskjutit ditt folk, Jakobs hus, därför att de är fulla av **Österlandets tänkande**, de är spåmän som filistéerna. De ingår förbund med främmande folk."

Dialog bland topparna

Ett annat exempel där dialog leder till avfall är när flera av våra samfundsledare ingår en slags förbrödring uppe på en nivå där vi vanliga gräsrotter aldrig får komma in. Nästa lite som i de hemliga ordenssällskapen. Uppe på dessa nivåer smids enhetsplanerna utan insyn från fotfolken. Där uppe går brödrskapet före troheten till Bibelns fulla och sanna budskap. De teologiska frågorna ställer man i hallen till förmån för de fina middagarna och den trevliga samvaron, eller vad det nu måste vara. Renhet och lydighet verkar inte längre vara så viktigt, huvudsaken är att dessa ledare kommer överens och har trevligt tillsammans. Det sker alltså ett avfall från Guds ord i de här fina rummen skall du vara medveten om, och på det måste vi gräsrotter reagera om det inte snart skall vara ute med de kristnas betydelse i samhället. Här skall vi läsa ett varningens ord från Jesaja 30:1:

"Ve de upproriska barnen, säger Herren, som rådslår utan mig, som sluter förbund utan att min Ande är med, så att de därigenom hopar synd på synd"

Dialog med Katolska kyrkan

En annan märklig pågående dialog är den med evangeliska och protestantiska kyrkor på ena sidan, och med Katolska kyrkan på andra sidan. I den här dialogen viker sig inte Katolska kyrkan en tum. Det märkliga är att alla de andra kyrkorna lägger sig platt och accepterar allt mer av Katolska kyrkans alla villfarelser. När det gick upp för Martin Luther hur långt ifrån Bibelns ord kyrkan hade kommit på hans tid, ville han hellre bli bränd på bål än att ge upp sin övertygelse. Idag bränner man hellre Bibeln på bål än att ge upp ekumeniken, verkar det som, bildligt talat.

Den här avfälligheten ser vi allt mer av i våra egna samfund i Sverige i dag, och vi ser den hos världskändisar som Benny Hinn, Billy Graham, Pat Robertson, Robert Schuller, Paul Crouch och många, många fler. De försöker nu vara brobyggare till den Romersk-katolska kyrkan. Den kände predikanten Robert Schuller – han med glaskyrkan och sin TV-show *Hour of Power* – han har sagt:

"Nu är det tid för oss protestanter att komma till den Helige Fadern i Rom och säga: 'Hur kan vi komma hem?' "

Och Paul Crouch, som är en stor ledare inom trosrörelsen i USA har sagt:

"Det är slut på protestantismen. Jag stryker ordet *protestantism* ur mitt ordförråd. Jag protesterar inte längre. Det är dags för katoliker och icke-katoliker att samlas i en enhet i Anden och en enhet i Herren."

Det finns många exempel på detta närmande till Katolska kyrkan. Man struntar alltså i läran, i evangeliet. Istället är det en enhet som grundar sig på andliga erfarenheter som räknas. Strunt samma hur budskapet ser ut, händer det bara tillräckligt fräcka andliga saker så hakar man på tåget i enhetens namn.

Guds väg är inte enhetens väg, Guds väg heter Jesus

Vi måste lära oss en sak som jag tror vi missat ganska rejält, och det är att Gud **inte vill enhet** framför allt annat, och därför är **inte heller dialog** Guds väg. Hans väg är Jesus och inget annat. Enhet kan vara en av de största farorna för mänskligheten, det kan vi se t.ex. i berättelsen om Babels torn. När vi förkunnar ett sant och fullt evangelium om Jesus så finns egentligen bara två möjliga reaktioner: antingen underordnar man sig Gud eller så blir det konflikt. Inför ett friskt evangelium kan ingen vara neutral eller ljum. Jesus har ju själv sagt så här i Lukasevangeliet 12:51:

"Menar ni att jag har kommit med fred till jorden? Nej, säger jag er, inte fred utan **splittring**."

Jag kommer att prata mer om enhet, Babels torn och meningen med den Helige Ande i nästa program den 11 januari, som då faktisk blir det **femte** programmet på det här temat. Men jag tycker det är så **oerhört** viktigt att resonera kring detta i vår tid som är en *enhetens tidsålder* som förbereder mänskligheten för *antikrists* framträdande.

Barnskapet hos Gud

Nu måste jag få uttömma mitt hjärta om det här med barnskapet hos Gud. Det här är bland det dyrbaraste vi har i vår kristna tro, och här finns därför saker som både gör mig både djupt upprörd och jublande glad. Och jag skall dela med mig från båda dessa områden eftersom jag både vill varna dig och inspirera dig i det här.

Vilka är Guds barn?

Först måste jag göra en sak väldigt klar, och det är att det **inte** är så som man säger i den ekumeniska rörelsen, att alla människor är Guds barn. Vi blev alla skapade till att vara Guds avbild, men pga syndafallet lever vi inte på det sättet. Pga syndafallet är människan inte längre Guds barn. I Efeserbrevet 2:3 i NT står det istället att vi av naturen är "vredens barn". Men tack vare Jesu död på korset kan vi bli Guds barn igen. Ingen blir det med automatik pga av Jesu död och uppståndelse, vi måste ta emot honom som det sjöngs i sången som vi hörde. Det står om detta i Johannesevangeliet 1:12:

"Men åt alla som **tog emot honom** gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som **tror på hans namn.**"

Det här handlar om att **ta emot evangeliet**, att tro på Jesus som världens frälsare, Herre och Gud, att vända om till honom, att bekänna sina synder, att ta emot förlåtelsen från Jesus, och att bli född på nytt. Det är då man liksom adopteras in i Guds familj och det är först då man blir Guds barn. Det här är Guds Andes verk när vi överlåter allt till Gud. Då får vi också en pånyttfödd ande i vår inre varelse som ropar Pappa och Fader! Det står om detta i Romarbrevet 8:14-15:

"alla som drivs av Guds Ande är Guds söner. Ni har inte fått slaveriets ande, så att ni på nytt skulle leva i fruktan. Nej, ni har fått **barnskapets Ande**, i vilken vi ropar: 'Abba! Fader!' "

Lita på Pappa!

Det är detta som är så gott, vi blir som barn hos Gud. Vi kan lägga allt i hans hand och lita på att han grejar allt som vi inte klarar av själva. Har vi problem så kommer vi bara till vår store Pappa och ber om hjälp. Han utelämnar oss inte till att kämpa på egen hand. Vi ser denna goa relation även i bönen *Fader vår*. Där kommer man som ett barn till sin Pappa i himlen. Vi vänder oss inte inåt i något

ockult letande efter gud i vårt inre, såsom mystikerna gör. Och vi står inte utelämnade åt oss själva som om vi själva skulle vara så som gudar, så som man säger i trosrörelsen. Nej, vi får istället lyfta blicken mot himlen och säga: *Fader vår som är i himlen, hjälp mig med mina bekymmer*, precis som små barn som ser upp på sina föräldrar och ber om hjälp med allt möjligt. Inför vår store Pappa i himlen får vi både uttömma vår förundran för Honom och överlämna våra önsknings och bekymmer. Sedan får vi i tro lita på att han hör våra böner och att allt blir så bra som det bara kan bli eftersom Pappa vet bäst. Detta är den *trons vila* som Bibeln talar om.

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila" säger Jesus till oss i Matteusevangeliet 11:28.

Jag hoppas du som läser detta har fått komma in i denna vila, och att du också blivit kvar där, för satan går omkring som ett rytande lejon för att både hindra oss att komma in i denna vila och lura oss ut ur denna trons vila.

Vaka över ditt barnskap!

En riktigt sund kristen tro skall vara klar över vem Jesus verkligen är, det tog jag upp i det första programmet i den här serien. En frisk kristen tro skall också vara klar över Bibelns auktoritet och betydelse, det tog jag upp i det andra programmet. Men en äkta kristen tro som har sin grund i Jesus och i Bibeln skall också hålla måttet när det gäller *barnskapet hos Gud*. Jesus säger i Markusevangeliet 10:15:

"Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in."

Saknar ett sammanhang, eller en lära eller en tro detta friska barnskap hos Gud så finns inte Guds Ande där, det vågar jag säga utifrån detta Bibelord. Vi läste också tidigare att Guds Ande ger den som blivit född på nytt en ny ande som ropar "Abba, Fader" i en jublande glädje över trons vila. Barnskapet skall synas på utsidan i en sann kristens liv. Barnskapet skall vara synligt i en sund kristen församling!

Dike nummer ett

Jag ser idag i hela kristenheten massor av saker som vill beröva oss denna enkla, jublande tro inför Guds ansikte. All **kristen mystik** med riter, meditation, radband som Frälsarkransen, ikoner, liturgi m.m, m.m. är precis sådant som

berövar oss detta underbara barnskap. Dessa saker gör Gud *mystisk* och *fördold*. Det är saker som kommer emellan oss och Gud och berövar oss barnskapets enkla samtal med vår Far i himlen. Tänk dig själv om vanliga barn bara skulle tala med sina föräldrar via ljuständning, skrivna lappar, meditation, radband eller nerskrivna samtal som kanske andra personer författat. Allt sådant här hindrar den relation som Gud älskar att få med oss och som är det bästa för oss.

Dike nummer två (det finns ännu fler)

Sedan har vi ett annat dike, och det är där man tror att vi genom dyrköpt andlig kunskap måste växa upp till **andliga jättar** som skall slåss på egen hand med andemakter och furstar i himlarymderna. Här tror man att vi genom pånyttfödelsen nästan blivit som gudar. I detta dike sysslar man med strategisk bön över städer och nationer, ja varför inte för hela universum på en gång. Här är det andlig krigföring som gäller. Uppblåsta proklamationer ut i andevärlden och krigstungor är några av de viktigaste vapnen för att erövra världen enligt den här tron. Och drabbas man av sjukdom och annat lidande så skall man gå i strid med demoner och sjukdomsandar. Det här är helt obibliska läror och beteenden, och synar man dessa företeelser i ljuset av *barnskapet hos Gud* och *trons vila*, så är det här en dyster teater. Denna typ av avfallen tro leder ofta till prestationsångest och en oerhörd press. Guds rikes framgång hänger i det här fallet ju på att man har rätt strategisk information, att man har skaffat rätt kunskaper och andlig utrustning och att man gör rätt saker. Förtröstan på Guds Faderskap och hans kontroll saknas helt. Ofta slutar detta i en andlig utbrändhet eller så går avfallet vidare mot ännu värre villfarelser. Det kan vi t.ex. se i [en liten rapport jag läste på Nätet](#) som gällde en konferens i höstas inom den engelska profetiska rörelsen som befinner sig just i det här diket. Där sa man t.ex. att änglar hade uppenbarat sig och tagit tag i en killes fötter och snurrat runt honom i luften, plus andra märkvärdiga saker. Jag hoppas du inte är så naiv att du tror att det här är från Gud, det finns ju inga likheter med Bibelns undervisning och händelser i det här.

Vi skall läsa ett Bibelord som beskriver det här problemet på ett mycket tydligt sätt. Vi läser från 2:a Korintierbrevet 11:3-4:

"Men jag är rädd för att liksom ormen med sin list bedrog Eva, så skall också era sinnen fördärvas och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus. Ty om någon kommer till er och predikar **en annan Jesus** än den vi har predikat, eller om ni tar emot **en främmande ande** eller **ett främmande evangelium** som ni tidigare

inte tagit emot, då fördrar ni det bara alltför väl."

När jag ser mig runt i kristenheten idag så blir det mer och mer så att man godtar **en annan Jesus** än den som Bibeln presenterar, man tar emot **obibliska läror** av alla de slag som skulle vara helt främmande för apostlarna, och man tar emot **främmande andar** som gör allt annat än vad Guds Helige Ande skulle göra. Ju mer jag ser mig runt, ju mer avfall från den sunda och sanna tron ser jag. Det låter kanske pessimistiskt, men det är sanningen, och det är också vad Bibeln profeterar om. Så alla vi som vill hålla oss till Bibeln och Sanningen har här en viktig uppgift och kallelse från Gud, och det är att träda fram till evangeliets försvar. Vi behöver alla bli lite av apologeter som det så fint heter, alltså trons försvarare. Jag tror också vi behöver koppla ihop oss lite med vår historia ifrån reformationen igen.

Avslutning

Nu skall jag knyta ihop det här och säga att all strävan mot kristen enhet och ekumenik som äventyrar detta sanna barnskap hos Gud och trons vila skall du bara förkasta rakt av. Barnskapet hos Gud är en så underbar och unik gåva till den som är en sann Jesu lärjunge och det finns all anledning att försvara denna gåva. Barnskapet hos Gud är en sådan oerhörd vila och rikedom och det finns inga motsvarigheter i någon annan religion. I barnskapets vila finns också vår styrka eftersom vi låter Gud ta hand om alla bekymmer. Att vara Guds barn innebär att vara innesluten i kärlek och frid. Att vara Guds barn innebär frihet att få vara sig själv, frihet från ett religiöst mönster, frihet från krav och måsten och frihet i bönen. Här finns vilan för den stressande post-moderna människan. Här finns vilan för den som inte tycker sig duga. Här finns vilan för den som lever med prestationsångest, och här finns, kort och gott, vilan från **allt** som tynger en människa idag. Man kan också tala öppet med Gud som ett Guds barn, man har inget att skämmas för eftersom han redan vet allt ändå, och han är förstående och barmhärtig. Och när man talar ut med Gud så lättar trycket. Öppenhet inför Gud är den absolut billigaste och bästa själavården för oss alla. Sök detta barnskap om du inte har smakat det ännu! Vägen dit går via Jesus!

/Lennart

[<-- Del 3 - Kristen enhet och ekumenik - del 5 -->](#)